

ὦ, ἡ κλυδωνισθεῖσά μου ἡ κεφαλή νὰ κλίνη
 ἄφες ἐπὶ τοῦ στήθους σου· πρὸ τῶν ποδῶν σου μᾶλλον,
 εἰς οὐς αὐτὴ μου ἡ ψυχὴ ἐπόθησα νὰ μείνη,
 εἰς οὐς αὐτὸ τὸ στήθός μου νὰ παύσῃ ἀναπάλλον!

8 Φεβρουαρίου 1889

† ΠΕΡΙΚΛΗΣ ΜΕΛΕΑΓΡΟΣ

Κέρκυρα 23 Ἰουλίου 1895

Ἀξιότιμε Κύριε Ἀρσένε,

Σᾶς εὐχαριστῶ γιὰ τὸ πολύτιμο χάρισμα τῆς **Ποικίλης Στοᾶς** τοῦ 1895 καὶ εὐγνωμονῶ κατάκαρδα καὶ γιὰ τὸ εὐγενικό σας γράμμα, ποῦ λίγο κατόπι τὸ ἀκολούθησε.

Εἶστε ἀρκετὰ γνωστὸς εἰς τὸ φιλολογικὸν κόσμον τῆς Ἑλλάδος, καὶ δὲν εἶναι πρώτη φορά ποῦ λαβαίνετε τὴν καλωσύνην νὰ μοῦ προβοδῆσετε τὸ ἀξιόλογο ἡμερολόγιό σας, ὥστε δὲν εἶχετε καμμίαν ἀνάγκη ἀπὸ συστατικὸν γράμμα.

Ἐσυχινῆθηκα πολὺ διαβάζοντας στὸ πλούσιο βιβλίον σας τοὺς στίχους τοῦ ἀγαπητοῦ καὶ πολυστέναχτου Κρυστάλλη, ἀπὸ τοὺς ὁποίους εὐκολὰ κάνεις προμαντεύει πόσο αὐτὸς ἤθελε πλουτίσει μίαν μέραν τὸ φτωχὸν Παρνασσό μας, ἂν δὲ μᾶς τὸν ἄρπαξες τόσο γλίγορα ὁ χάρος. Σᾶς ἐσωκλείω ἓνα τοῦ γράμμα, ποῦ μοῦ εἶχε στείλῃ, ἀφ' οὗ ἐδέχτηκε ἀπὸ ἐμὲ ἓν ἀντίτυπον τῶν Ποιητικῶν μου ἔργων. Πιστεύω ὅτι καὶ σ' αὐτὸ φαίνεται ἡ ποιητικὴ του φαντασία καὶ ἡ καλὴ του ψυχὴ, ὥστε ἡμπορεῖ νὰ στολίσῃ τὴν **Ποικίλην Στοᾶν** τοῦ 96, κάλλιον ἀπὸ κάθε μου ἔργο.

Τὸ ποιητικὸν μου χαρτοφυλάκιον εἶναι σχεδὸν ἄδειον καὶ λυποῦμαι ποῦ δὲν ἔμπορῶ νὰ σᾶς προσφέρω διὰ τὸ 96 τοῦ λαμπροῦ σας ἔργου παρὰ δύο σονέτα.

Σᾶς σφίγγω φιλικὰ τὸ χεῖρ

ΓΕΡΑΣΙΜΟΣ ΜΑΡΚΟΡΑΣ

ΠΑΤΡΙΚΗ ΕΥΤΥΧΙΑ

Τὸ βράδν βράδν ἀπὸ βουνήσια μέρη
 Κουρασμένος ὁ Ἀδάμ γυρνοῦσε ἀγάλη,
 Καὶ τήρας θλιβερὰ τὸ πρῶτον ἀστέρι,
 Ποῦ ἀντίκρου του καθάριον εἶχε προδάλῃ.

Γιατὶ τὸ μάτι ἀργοῦσε ἀλλοῦ νὰ φέρῃ;
 Τῶν ἀγγέλων θυμῆθηκε τὰ κάλλη,
 Κ' ἔλεε, ξυπνῶντας τοῦ βραδουῦ τ' ἀέρι:
 —Πότε θὰ ἰδῶ τὴ θεῖαν τοὺς λάμπην πάλι;—

Μόν' ὄλα τὰ βαθειὰ τῆς πίκρας ἴχνη
 Σβυῶνται μέσα του ξάφνου, ὡς κατεβαίνει.
 Μία ματιὰ, μία μονάχην ὀμπρός του ῥίχνει,

Καὶ τὴν Εὔα θωράει, ποῦ, καθισμένη
Σὲ στρώμα χλόης, πρώτη φορά τοῦ δείχνει
Ἄφτέρωτο ἀγγελουδι ὁποῦ βυζαίνει.

ΤΟ ΝΟΘΟ ΚΟΡΑΣΙ

ΣΤ' ἅγιο σπίτι, ποῦ, μόλις γεννημένο,
Τ' ἄθῳ παιδί τῆς ἁμαρτίας φωλιάζει,
Ἐφτάχρονο κοράσι, ἀσθενισμένο,
Λύσκει ὡς κερὶ, στὸ τέλος του πλησιάζει.

Γιὰ ναῦρη κάποιον πλάσμα ὠνευρεμένο
Ἐδῶ κ' ἐκεῖ μ' ἀνησυχία κυτάζει,
Καὶ — πεθαίνω, τὸ αἰσθάνομαι, πεθαίνω —
Λέει τοῦ παπᾶ, ποῦ ἀγάλια τὸ διαβάζει.

— Στὸ λαιμὸ μου ὁ σταυρὸς πάλε ἄς γυρίσῃ,
Ὅς κρεμασμένος ἦτανε τὸ βράδυ,
Ποῦ κάποιοι μέσα ἐδῶ μ' ἔχουν ἀφήσῃ.

Μ' ἐκεῖνο τ' ἅγιο ἀχώριστο σημάδι,
— Τί λὲς παπᾶ; — δὲ θέλει μὲ γνωρίσῃ,
"Ὅταν ἔρθῃ καὶ ἡ μάννα μου στὸν ἄδῃ;

(1895)

ΓΕΡΑΣΙΜΟΣ ΜΑΡΚΟΡΑΣ

ΩΡΑΙΟΝ ΑΝΕΚΔΟΤΟΝ ΓΡΑΜΜΑ ΤΟΥ ΠΟΛΥΚΛΑΥΣΤΟΥ ΚΩΣΤΑ ΚΡΥΣΤΑΛΛΗ

ΠΡΟΣ ΤΟΝ ΔΙΑΠΡΕΠΗ ΚΕΡΚΥΡΑΙΟΝ ΠΟΙΗΤΗΝ ΓΕΡΑΣΙΜΟΝ ΜΑΡΚΟΡΑΝ

Ἀθῆναι, 4 Μαρτίου 1893

Σεβαστέ μου κ. **Μαρκορά,**

Μία φορά, καλοκαιρινὴν ἐποχὴν, ταξίδεψα πεζὸς ἔς τὰ βουνὰ τῆς Ἡπείρου μου. Ἐτύχε νὰ μὲ βρῇ τὸ μεσημεριανὸν κάμα τ' Αὐγούστου ἀνάμεσα δὲ κάτι πλαγιὰν πετροβούνια, ὁποῦ ξάναψταν ἡ πλάκες κ' οἱ κατάγυμνοι βράχοι ἀπὸ τὸ λιοπύρι καὶ μῶπνιγαν μὲ τὴν φοβερὴ ζάρα τους τὴν μισοκομμένην ἀπὸ τὸν δρόμον μου ἀναπνογῆ. Ἐτρέχα ἔτρεχα σὰν τὸ βουρλό πρόβατο μέσα ἔς τὴν ξεραῖλα ἐκεῖνην, σκαμμένος καὶ πλανταγμένος γιὰ δροσιδὸν καὶ γι' ἀνάσασιν. Ἄλλ' οὔτε ὀμπρός μου εὔρισκα οὔτε γύρω μου ἐβλεπα πουθενὰ νερὸν τρεχούμενον ἢ ἰσκιον. Ὅταν, ξάφνου, μέσ' ἀπὸ μιὰ κορφὴν ψηλὴν, μοῦ ξεφυτρῶνει ἕνας γέρος ἐλατος, ὁποῦ μὲ προκαλοῦσε μὲ τὸν πλατύν ἰσκιον ποῦ ἄπλωνε ὀλόγυρά του. Ἀλαφιασμένος φτάνω ὡς τὴν κορφὴν κ' ἐκεῖ, στὸν ἰσκιον τοῦ γερέλατου, βρῖσκω καὶ τὸ